

Fazakas Andrea

Amire büszke vagyok

Hogy mire vagyok büszke?

Ha csak egy mondatban, vagy akár csak egy szóban kéne összefoglalnom, akkor azt válaszolnám, hogy a vidékre, ahol élek. Az elődök kitartásának és áldozatos munkájának eredményeként ma egy olyan közösséghez tartozok, amely hűséges az értékeihez, tiszteli a múltját, és mindig törekszik a fejlődésre. A sokszínű kultúra, az innováció és a közösségi összetartás mind olyan elemek, amelyek büszkévé tesznek, és mindig arra inspirálnak, hogy tovább építsük és fejlesszük ezt az országot, hogy jobb jövőt hozzunk létre mindannyiunk számára. Valójában a haza sokkal többet jelent nekem. Ez az én otthonom, ahol születtem, ahol megtanultam járni és beszélni. Később iskolába kerültem, itt tanultam meg, hogy a hazát szeretni és tisztelni kell, hiszen az én szülőföldem, itt él a családom, a barátaim és ezáltal ideköt minden. De talán, akire a legbüszkébb vagyok, az, aki mindig nagyon kedves hozzám és önzetlen a szeretete. Ő a nagymamám.

Bálint Gizellának hívják, 1944. február 7-én született Székelyszentkirályon, 79 éves. Ő édesanyám édesanyja, vagyis az anyai nagymamám. Szép, magas lány volt, mára megöregedett az idő súlya alatt simogató kezei megráncosodtak, haja megőszült. Nagyon fontos nekem, hiszen egy csupa szívű ember, nagyon kedves és figyelmes mindenkivel, bármilyen problémával fordulhatok hozzá, biztos vagyok benne, hogy minden erejével és legjobb tudásával segíteni fog. Rendkívül jólelkű és melegszívű, barátságos és odafigyel az emberekre. Szeretetteljes édesanya, és gondoskodó nagymamamája a tíz unokájának. Azért is írok róla ebben az esszében, mert ő a példaképem, és mert a szülőföld, Erdély jelenti a családot, az otthont számomra. Ez a jó kis falusi élet, ahol a levegő is jobban esik. Hálás vagyok, mert katolikus vallású ez a kis közösség, ahol élek. Hálás vagyok, hogy úgy kelek fel reggel, hogy tudom, van, ki fentről vigyáz rám, és van kibem bízva reméljek, mikor minden elveszettnek látszik.

Úgy érzem, boldog gyerekkorom volt, tele játékkal és kacagással. Disznóvágáskor mindig összegyűlt a család apraja és nagyja, s este, a torban, mind egy asztalnál ettünk az egészen. Pityóka ültetéskor és szedéskor mindig kalákában dolgozott a család. A munka után mindig ettünk egy jót a mezőn mama finomságaiból. Ősszel kutyót főztünk az udvaron, s ő mosolyogva nézte, ahogy az unokái csillogó szemekkel várják, hogy kész legyen a lekvár. Mai napig mosolyogva gondolok vissza azokra a pillanatokra. Mindig történt valami izgalmas, sohasem unatkoztunk. Télen nyáron az udvaron, vagy a kertben játszottunk, csak a hosszú téli estéken szorultunk a házba. Mikor kezdtünk cseperedni, esténként éveken át néptáncra jártunk,

mivel sok-sok helyen fel is léptünk. Mai napig megvan a csoport, melynek a neve Gyöngyszem. Bálakat szerveztünk szórakozásképpen, ahol a fiúk felkérhették a nekik tetsző lányt táncolni. Ősszel csőszökként körmenetre mentünk, szekerekkel és lovakkal. Ahol út közben a tánccal keltettük fel a nép figyelmét, és a végén borral, szőlővel kínálva meghívtuk őket az esti mulatságba. Gyermekkoromban a nagyszüleim meséltek. Elmesélték, hogy esténként fonóba jártak, ott találkoztak a barátnőikkel, pletykáltak s történeteket meséltek egymásnak. Botókákkal kötték a csipkét, az őszi estéken törökbuzát fosztottak, miközben hangosan énekelték a jól ismert népdalokat. Mi hallgattuk a nosztalgiazást, és élveztük minden pillanatát, magunk elé képzelve a régmúlt idők történéseit.

Bárhová is vezet az út, bárhová is sodor az élet, az én otthonom az, ahová mindig vissza vágyom. Hatalmas kincs rejlik benne. Őseink megtanítottak arra, hogy mi az a hazaszeretet. Nekik köszönhetjük, hogy ez a kis haza őrzi az anyanyelvet és a hagyományokat. Ahol őszintén és szívből büszkéek lehetünk az íróinkra, művészeinkre és tudósainkra. Akiknek sokat köszönhetünk. Mivel általuk érezzük a kultúránk gazdagságát és a hagyatékunk. Az íróink által megismerhetjük múltunkat és elmerülhetünk izgalmas történetekben. Művészeink szívünket és lelkünket érintik meg alkotásaikkal, általuk érthetjük meg a világ szépségét. Tudósaink olyan tudományos útmutatók, akik a tudomány és a gondolkodás terén tett hatalmas erőfeszítéseikkel javítják az életünket és hozzájárulnak a fejlődésünkhöz. Ők mindannyian olyan értékes személyiségek, akik nélkül szegényebb lenne az életünk. Szerintem érdemes lenne hálásnak lennünk értük.

Bevallom fáj azt látni, hogy a mostani generációban mennyivel kisebb hangsúlyt fektetnek rájuk. Remélem az évek folytán 180 fokos fordulatot vesz ez a generáció, ami által nem csak példaképeinket, hanem hagyományainkat is tisztelhetjük és legfőképp betarthatjuk őket.

Büszke vagyok a történelmünkre, a múltunkra és sikereinkre, hisz oly sokszor próbáltak térdre kényszeríteni és leigázni. De mi Istenben bízva talpra álltunk és legyőztük ellenségeinket, mert erősek vagyunk! Oly sokat tanultunk múltunkból, és ma is hűségesek vagyunk azokhoz az értékekhez, amik az erősségünket meghatározzák, miközben építjük a jövőnket és az új generációkat oktatjuk arról, hogy mindig érdemes hinni és küzdeni a jobb világért. A haza az a hely, ahol szeretteink élnek, és ahol sajnos szeretteink nyugszanak. A mai gyerekek nagy része gyakran nehezen tudja elképzelni vagy átérezni a korabeli emberek érzéseit, mivel a társadalomban a technológiai változások nagyon megnöttek. Így azok az érzések és tapasztalatok, amelyek a múltban jellemzők voltak, sokszor idegennek tűnnek. Bár... bevallom, sokáig én sem tudtam... nem tudtam felfogni, sem megbecsülni azt, amink van. Hogy

sok-sok minden honnan ered, hogy az elődjaink mennyit fáradoztak értük, egy szebb jövőért. Viszont azt tudom, hogy mit jelent, magyarnak lenni ebben a nemzetben. Idéznék egy idézetet Nagy Lászlótól:

*"Nem elég magyar anyanyelvűnek születnünk,
tanulnunk kell magyarul a sírig."*

Ez az idézet arra buzdít, hogy a magyar nyelvet és kultúrát ne csak örökségként kezeljük, hanem folyton törődjünk vele, tanuljuk, ápoljuk és értékeljük mindaddig, amíg élünk. Annak ellenére, hogy magyarként születünk a magyar kultúra megőrzése érdekében szerintem semmiképp nem engedhető el a nyelv és a kultúra fejlesztése az élet során. Tudom, sokszor a pénz beszél, de igazából nem értem azok emberek döntéseit, akik elhagyják Erdélyt, és távolabbi helyekre költöznek.

Tisztelt Erdélyi lakosok, Székelyek! Mondjátok meg kérlek, hol lát az ember szebbet és jobbat, mint ez a kis földi részlet? Ez csak egy kis törmelék az univerzumnak, de mégis hatalmas kincs lakozik benne. Itt található például a Madarasi Hargita. A Székely Föld központjában található hegység. Tudni kell róla, hogy télen-nyáron látogatható és rengeteg szabadidős tevékenységet kínál. Ami szerintem a legfontosabb és legkülönösebb mind közül, az a hegy csúcsa, Székelyek Szent Hegye, ami 1801 méter magasán található. Aki szereti a tradicionális ízeket és hagyományokat az mindenképp látogasson el Gyimesekbe. Évente rendeznek népművészeti táborokat, megtekinthetőek a népviseletek és az érdekesebbnél-érdekesebb népszokások is. Ezek mellett gyönyörű szép várak is látogathatók, melyek közül soknak tanulságos és elgondolkodtató a története. Ott van például a Fogarasi Vár, a fejedelmi kor leghíresebb vára. Továbbá Déva Vára, Torockószentgyörgyi Vár, Töröcsvári kastély és még sok érdekesebbnél érdekesebb hely. Ezek azok a kincsek miket nem adnék semmiért.

Kis nemzet vagyunk. Ezért is fontos, hogy tiszteljük egymást, hogy bízzunk egymásban és legfőképp, hogy szeressük egymást. Mert ez, ami összeköt minket! Ne hagyjátok elveszni Erdélyt és társaitok, kérlek! Ha ez a nyelv és kultúra rám számíthat, akkor számíton rád, rád, és rád is! Így fennmarad örökké!